

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από μία περίφημη συλλογή έρωτικῶν ἐπιστολῶν, ἡ ἑποία ἐξεδόθη τελευταία στο Παρίσι).

Θά σοῦ στεγνώσω μέ τὰ φίλια μου τὰ δάσκαλά σου!

Ω! γιατί νά μήν βρισκόμην τώρα, γυναικίσις ἡμεῖς, στυ λόδα σου, μέσ' στή μικρῆ σου κλισιά, καί νά σοῦ μιλάω γιά τόν ἔρωτά μου...

Ὁ ἥλιος βασιλεύει αὐτή τή στιγμή μέ μεγαλοπρέπεια σ' ἀντικρινά βουνά. Ἡ τελευταία του ἀγνίς λάμπει ἐπάνω στό χιόνι πού σκεπάζει τήν ἔσχατῃ. Ἡ Ὀυέλια ἔφαγε... Πρέπει νά κατέσω χάσο γιά τὸ δελτίο... Ὡ, ἀγαπημένη μου, πού ἔχεσαι τὰ φρελλοῦ δταν συλλογίζομαι πὸς αὐτὴ τή στιγμή μπορεί νά βρισκόμην σκεχτρομενῶν κοντά σοῦ διάφοροι ντα... Ὡ, Λολόττα μου, βεβαίως μέ πὸς μονάχα ἐμένα ἀγατῶς!...

Ἡ πριγκίπισσα Σαρλόττα ντ Βαλουά πρὸς τὸν δούκα γτ Ρι σελί:

Κόμης δουξ, σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὰς εἶδα. Ζοῦσα ὡς τώρα εὐτυχημένη κοντά σ' ἕναν εὐχάριστο σέγγο, ὁ ὁποῖος μ' ἀποζημίωσε γιά τὴν ἀγάπη πού δὲν ἐννοῦσα γ' αὐτόν μέ χίλις φροντίδες πού μὰ τίμα γυναῖκα πρέπει νά δέχεται μ' ἐγγουμοσύνη. Ἡ πὸ τραγεφῆ φίλια με σπένδεις μαζί του, ἀντὶ ἔρωτος. Ἡ θησεία, στήν ὁποία εἶχα ἀφοσιωθεί μ' ἐπιστολήν γέμιζε στήν καρδιά μου τὴν ἀδειανή θέσι τῆς ἀγάτης.

Ἔχετε καλύτερα ἀπὸ μένα πὸς ἡ τύχη τὴ ἔχετε ἔτσι, ὅστε νά γνωρίζομαι. Πήγαινα κάθε μέρα στήν ἐκκλησία γιά νά πρ σκεχηθῶ στό θεό, σήμερον μέ τὴ σὴνθῆιά μου, καί ἀντιλαμβάνομαι ὅτι τὰ βήματα μου τὰ ἐσπρωχνε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἡ πελοήτης μου δι τὰ θὰ σὰς σταντοῦσα εἶαι... Μὲ γοητεύουσε, μέ σκλαθώσατε ἔτσι μέ κίστες γιά πρώτη φορά νά ἀμαρτήσω ἀπέναντι τῶν πὸ ἔσθῶν μου καθηρόντων. Ὡστόσο δὲν σὰς κριθῶ ὅτι ἡ ἀγάτη μου γιά σὰς εἶνε τὴση, ὅστε δὲν μ' ἀνίρει ὅστε νά συλλογιθῶ τὴν ἁμαρτία μου. Ὅταν ἡ τύχη, μέ βασανίζον, ἀφῆσθε ἡ ἀνάμνησίς σας τὸ σκεπτε καί μέ κριτεῖτε ὀλόκληρη... Εἶμαι ἀμαρτωλῆ, ἀμαρτωλῆ ἀπέναντι τοῦ θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων, μέ εἶμαι καί τραπευτιχομένη, γιατί σὲ λατρεύω μέ τέτοια λατρία πού δὲν τὴν ἐννοῶσε ποτὲ ἄλλη γυναῖκα... *

Ἡ Μαργαρίτα Ντεβάλ πρὸς τὸν Ἀρμάνδο Γκοτιέ:

«Ἐλαβὸ τὸ γράμμα σου σήμερον τὸ πρωί. Εἶνε ἀδύνατον νά φαντασθῆς μὲ πόση λαχάρια τὸ περῆμα!... Μ' ἔκανε ἔξαινα ἐπιγεμισμένη, ἐμένα πού εἶχα βδομάδες τώρα ζῶ μέσθα στήν ἀγνίαν καί στὴ συντομία... Χθὲς ἀκόμα νομίζα πὸς ἡ σήμερινή ἡμέρα δὲν θὰ μέ βοθ ζωντανή... Μὲ νά τώρα πού χάρις στό γράμμα σου, νομίζω πὸς ἡ ἡμέρα μου πηγαίνει ἔξαινα καλύτερα.

Ὅταν σκεπτομαι πὸς μπορεί καί νά μὴν πεθάνω, πὸς μπορεί νά σὲ ζωνταῖδο, πὸς θὰ ζωνταῖδο τὴν ἀνοξί, πὸς μ' ἀγατῶς ἀκόμα καί πὸς θὰ ξαναγίνομαι πάλι τὴν ἀγάτη μεξ, νοιώθω μὲ ὀφάνια εὐτυχία νά μέ πλημυρίζῃ ὀλόκληρη.

Πὸσο τρελλὴ ἔμωξ εἶμαι!... Πὸς εἶνε δυνατόν νά ζῆσο, πού αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ πένα μου φεύγει ἀπὸ τὰ τραβιμένα χέρια μου... Ὅσοδὴποτε, δι κα' ἂν συμβεῖ, μάθε, πολυαγαπημένε μου Ἀρμάνδε, δι σ' ἀγατοῦσα καί σ' ἀγατῶ καί δι θὰ εἶχα πεθάνει ἀπὸ καρόδ ἂν δὲν μέ σκεχτροῦσε στὴ ζῶη ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτος μας καί ἡ ἀόριστὴ ἐλπίδα πού ἔχω νά σὲ ζωνταῖδο ἀκόμη μὰ φορὰ, τελευταία... *

«Ὡ! Ἐλα, ἔλα, Ἀρμάνδε!... Ὑποφέρω φριχτῶ, θὰ πεθάνω!... Νά, θὰ πεθάνω... Νά, αὐτὴ τὴ στιγμή νοιώθω τίς δυνάμεις μου νά μ' ἐγκαταλείβουν... Τὸ

χέρι μου δὲν μπορεί νά προχωρήσῃ περὶσσότερο... Ἐλα... Ἐλα... Ἐλα... Ὡ πεθάνω!... *

Ἡ Ἐλένη Φρανσίς πρὸς τὸν Ἀλφόνσο Καρρ:
«Χθὲς πέρασα ὅλη μου τὴν ἡμέρα κλαίγοντας. Σήμερα ἄμωξ, πὸς στέρεψαν τὰ δάσκαλά μου, εἶμαι ἡσιγη καί λογική... Ἀλφόνσε, σταντήσαμε μὲ τὸν ἔρωτά μας τὸ μέλλον μας καί ἄμωξ ἐγὼ εὐρίσκει σ' αὐτόν τὴν εὐτυχία. Ἐξῆς, ἐν τούτοις, ὅτι θὰ πληρωθῶ ἀκριβῶ τὴ θυσία πού ἔκανα γιά σένα. Γιά νά σ' ἀκολουθήσω, θυσίασα τὴν ὑπόληψί μου, τὴν οικογένειά μου, τὰ καθήκοντά μου, τοῦς ἀγαθὸς μου.

Ἐλγα ἀρροσιθεὶ ὀλόκληρη σὲ σένα. Δὲν ἔχωθα ἀπὸ κανένα τὸν ἔρωτά μου, γιατί ἦσιν περηφανὴ πού σ' ἀγατοῦσα... Τὸ θεορῶσα μάλιστα ὡς καὶχμά μου, τὸ ὅτι μ' ἀγατοῦσε καί σὺ τόσο...

Τὸ ἔξω πὸς μ' ἀγατῶς ἀκόμα... Μὰ ἡ ἀγάτη μας εἶνε ἀδύνατον πει νά ἐξακολουθήσῃ... Καί ἄμωξ κλείνω μω μου τὴση ἀγάτη γιά νά σοῦ τὴν προσφορά ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς σου. Θὰ σ' ἔκανα εὐτυχημένο... Ὡ σοῦ σκεπτομαι μέ φίληματα τὰ δάσκαλα πού ἔχωσε γιά μένα...

Ἡ καρδιά μου ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάτη... Μοῦ φαίνεται πὸς μόλις χθὲς σ' ἀγατῶσα καί τὸ μὲ μὲ κανονίγια ζῶη ὀ ἀξίση σὲ λίγο γιά μέξ... *

Σ' ἀγατῶ, Ἀλφόνσε, σὲ λατρεύω, καί ἡ τελευταία μου σκέψις, ὁ τελευταῖος μου στεναγμὸς θὰ εἶνε γιά σένα...

Ὅταν θὰ λάβῃς αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, θὰ εἶμαι πεθαμένη. Πειθαίνο χωρίς ἀτελεισία, ἡσιγη καί γαλήνη, γιατί δὲν μπορὸ νά ζῆσο πειτῶ χωρισμένη ἀπὸ σένα. Ἡ ζῶη μου πρέπει νά σόβησῃ μαζί μέ τὸν ἔρωτά μας. Μονάχα θὰ ἤθελα νά πεθάνω χωρίς νά ὑποφέρω ποτὲ. Ἡ καρδιά μου ἔξαιναστανταί μέ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ τελευταία μου στιγμή θὰ περάσῃν μέ ἀγνίαν. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸς χιλις συλλογιζομαι πού εἶδος θανάτου πρέπει νά διαλέξῃ, πὸς θὰ εἶνε ὁ θάνατος ἐξαιτός πού θὰ μέ κινή νά ὑποφέρω λιγότερο...

Ὅταν θὰ εἶμαι πεθαμένη, εἶνε νά λῆς στό ἄσπρ σῶμα μου τὸ ἴστατο χάρις. Ἐλα νά δώσης ἕνα φίλημα ἀγάτης στὰ παγομένα μου χεῖρη, ἕνα φίλημα σὴνθῆσῃ καί ἀποχορησισθῶ...

Τώρα πού βρισκόμην κοντά στό θάνατο, μονάχα ἡ ψυχὴ μου σοῦ μιλάει... Ἀξουσε τὴν, γιατί ἦταν ἀγνή, γιατί ἦταν πάντα δική σου... Χαίρε, Ἀλφόνσε, χαίρε...

Σ' εὐχαριστῶ, γιατί μ' ἀγάτησε ποτὲ...

Ἄν καί πεθάνω, ἔχω ἀκόμα μὰ ἐλπίδα: Ἄν ἡ ψυχὴ ἐλθῇ τὸ σωματίο μας, τότε ἡ διὸ φρεξὲς μας θὰ ἐνωθῶν στὸν οὐρανὸ γιά νά μὴ χωρισθῶν ποτέ. Θὰ γίνωμ καί ψυχὴ μονάχα, γιατί ἦσαν ἀδελφεξ. Ἄν ἦσιν βέβαια γ' αὐτὸ, θὰ σοῦ ἔλεγα ν' ἀποκτινηθῆς, γιά νὰθῆς νά μέ σταντήσῃς...

Χαίρε, Ἀλφόνσε, χαίρε... Τὸ τελευταῖο χτεροκάροδι μου θὰ εἶνε γιά σένα, ἡ τελευταία μου... Πιὲς γιά σὲ ἀκόμα θὰ εἶνε ἡ τελευταία μου σκέψις, καί ἂν μπορὸ νά ἐπαγομῶν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιά τὴν εὐτυχία σου, θὰ γίνῃς εὐτυχημένος. Ἡ ψυχὴ θάχεται νά σὲ βλεπῇ καί νά σοῦ δινή τὴ νύχτα φίληματα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ «ΑΘΛΙΟΙ» ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Ὅταν πρωτοβγήκων οἱ «Ἀθλιοι», τὸ περιήμιο μυθιστόρημα τοῦ Οὐγκῶ, τὸ κοινὸν τὸ ὑποχέχτηκε μὲ μελέθῶν ἐνθουσιασμό, ἀντιθέτως πρὸς τοῦς κριτικῶς τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖο τὸ κατεκρεαίνωσα.

Ὁ Προσπερ Μερμὲ μάλιστα, ὁ συγγραφεὶς τῆς «Κολούμνας καί φιλολογικῶς ἀντίταλος τοῦ Οὐγκῶ, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ «Ἀθλιοι» εἶνε ἕνα βιβλίο ἡλίθιο, ἀνιάρδο, πρὸστοχο, ἀνήθικο... Πιστεύω ὅτι ὁ κόμος μέρα μέ τὴν ἡμέρα ἀποκτινηστανταί, καί ἀποδείξει ὅτι διαβάσει μέ ἀγάτη ἔτοια βιβλία. Ἀρχίζω πειτῶ νά πιστεύω ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε κατώτεροι τοῦ γορῖλλο. Ὁ Οὐγκῶ εἶνε ἕνας κοινῶτατος ἄνθρωπος, χωρίς ἀχέξ, χωρίς χαρακτήρη, χωρίς τίποτε... Εἶνε ἄνθρωπος πού τὸν ἀρεῖται νά μιλάη χωρίς νά σκεπτεται... Καί γράφει σὸ βρόντο!...»

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΥ

- Κεφάλι χωρίς βύσανα, πάροτο γιά κολοκίθι.
—Ὁ γέρος κ' ἂν παινέεται, ὁ ἀνήθορος τὸ μολογῶ.
—Τὸ Μάη σπέρνουν τὰ κοκιά, τὸν Ἀγῆνοστο τ' ἀμπελία.
—Τὸ καλὸ τὸ πουλὶ ἀπ' τ' αἰγὸ κελαιδεῖ.
—Πέξ μου πὸς σὲ δείρανε καί ἔξω πὸσεξ ἔφαγεξ.

Τὸ χτεροκαρδί μου εἶνε γιά σένα, κάθε μου σκέψις εἶνε δική σου!...